

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 38691

гр. София, 30.10.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Гражданско дело № 20221110162783 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 140 ГПК.

Настоящото дело е образувано по искова молба на И. Г. И. против “***” АД – в несъстоятелност.

Подадената искова молба отговаря на формалните изисквания на чл. 127 и чл. 128 ГПК, налице е активна и пасивна процесуална легитимация, както и валидна размяна на книжа, което обуславя насрочване на делото в открито съдебно заседание.

Претенцията на ищеца с правно основание чл. 200 КТ е допустима, предявена е при наличие на правен интерес и при липса на отрицателна процесуална предпоставка за разглеждането и.

Следва да бъде насрочено открито съдебно заседание, за което да се призват страните. На страните следва да бъде съобщен, изготвения от председателя на състава доклад по делото; следва да се напътят страните към медиация или друг способ за доброволно уреждане на спора.

Въз основа на горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА публично съдебно заседание за 07.02.2024г. от 10,50 часа, за която дата и час да се призват страните и вещото лице.

ДОПУСКА писмените доказателства.

НАЗНАЧАВА съдебно-счетоводна експертиза, с вещо лице М. М., което да даде заключение по поставените в исковата молба и в отговора на исковата молба въпроси при възнаграждение в размер 400лв., платимо от бюджета на съда.

На основание чл. 146 ГПК, съдът съобщава на страните проект за **ДОКЛАД ПО ДЕЛОТО**:

Предявен е иск за обезщетение за имуществени вреди вследствие на трудова злополука, с правно основание чл. 200 КТ.

Ищецът извежда субективните си права при твърдения, че между страните е съществувало трудово правоотношение, възникнало по силата на трудов договор от 24.04.1998г., изменен с допълнително споразумение от 21.07.1999г. и 15.08.2002г., по силата на което заемал длъжността „машинист на технологичен кран”. Навежда доводи, че на 04.06.2001 г. претърпял злополука, която е призната за трудова с Разпореждане No 1667/31.07.2001г. Ищецът сочи, че претендира обезщетение за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи в резултат на трудовата злополука за периода от **01.12.2019г. д о 30.09.2022г.** вкл. /общо за 34 месеца/, представляващи разлика между неполученото от него трудово възнаграждение и получените пенсии за инвалидност за същия период, а именно в общ размер на 7007,70 лева, като претендира върху всяка една от посочените главници и изтекла лихва за забава, чийто общ приблизителен размер за периода от 01.12.2019г. до 30.09.2022г. определя в размер на 2000 лева. Предвид посоченото, моли съда да осъди ответника да плати обезщетение за имуществените вреди вследствие на трудовата злополука, представляващи разликата между полученото възнаграждение и възнаграждението, което би получил, ако беше продължил да изпълнява посочената длъжност.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба , в който се изразява становище за неоснователност на исковете. Релевират се доводи, че трудовата злополука е недоказана, поради липса на Решение на ТЕЛК, с което да се установи дали настъпилите увреждания имат траен характер. На следващо място се прави възражение за изтекла погасителна давност на вземанията на ищеца. Оспорва се претенцията по чл. 86 ЗЗД, доколкото се счита, че последната не представлявала трудов спор и не следвало да се предявява срещу дружество, обявено в несъстоятелност.

В срока за отговор, ответникът е поискал привличане на трето лице помагач, а именно лицето причинило телеснатата повреда на ищеца - Ч. Д. Д., срещу когото е предявил обратен иск за сумата от 7007,70 лв. Твърди се, че Д. е причинил процесното ПТП, в резултат на което лявата подбедрица на ищеца била ампутирана. Твърди се, че било образувано наказателно производство, при което Ч. Д. бил осъден за извършено престъпление по чл. 343а, ал.1, б „а“, вр. с чл. 343, ал.1, б. „б“, вр с чл. 342, ал.1 НК.

В срока за отговор, ответникът по обратния иск е депозирал отговор, с който оспорва така предявената претенция. Намира същата за неоснователна, доколкото по делото не били представени Решение на ТЕЛК, от което да е видно какъв е размерът на намалена трудоспособност на увреденото лице. На следващо място се сочи, че ищецът по главния иск, въпреки намалената трудоспособност би могъл да положи усилия и да намери подходяща работа, от която да получава поне минималната работна заплата за страната.

Разпределение на доказателствената тежест:

Всяка една от страните следва да докаже твърденията от нея факти. Всяка

страна носи тежестта на доказване на изгодните за нея факти в процеса.

Ищецът следва да докаже:

- размерът на претърпените имуществени вреди- пропуснати ползи, формирани като разлика между трудовото възнаграждение, което ищецът би получавал за процесния период и получените от ищеца пенсия и трудово възнаграждение.
- причинна връзка между претърпените вреди и трудовата злополука.

Ответникът следва да докаже:

- че е изпълнил задължението си, като е заплатил претендираната сума.

Във връзка с възражението за изтекъл период на погасителна давност, в тежест на ищеца е да докаже, че за периода от настъпване на изискуемостта на вземането до изтичане на срока, с който законът свързва погасяване на вземането по давност, са били налице основания за спиране или прекъсване течението на давността, по чл. 115 ЗЗД и чл. 116 ЗЗД.

По предявения обратен иск по чл. 54 ЗЗД

Ищецът следва да докаже

- че е заплатил обезщетение за претендирани вреди (осн. състав по 45 ЗЗД вр. чл. 54 ЗЗД), както и че те са причинени виновно от другото.

Безспорни и ненуждаещи се от доказване са обстоятелствата, че между страните е съществувало трудово правоотношение, възникнало по силата на трудов договор от 24.04.1998г., изменен с допълнително споразумение от 21.07.1999г. и 15.08.2002г., по силата на което ищецът е заемал длъжността „машинист на технологичен кран”, ;обстоятелството, че на 04.06.2001 г. претърпял злополука, която е призната за трудова с Разпореждане №1667/31.07.2001г.

НАПЪТВА страните към медиация като способ за доброволно уреждане на спора.

ПРЕПИС от определението да се връчи на страните, ведно с призовките за първото по делото заседание, като на ищецът се връчи и препис от писмения отговор, на основание чл.140, ал.3 от ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____